

den, som her angaar Kolonialkassens Stillings. Jeg ser af Statsregnskabet, at det berømte Mellemværende mellem Statskassen og Kolonialkassen er steget med ca. 400,000 Kr., siden vi sidst behandlede denne Sag. Det stemmer jo saa nogenlunde med det Reglemente, som den ærede Finansminister fører over Vestindien, idet der approberes Budgetter derovre, hvis Indtægtsfide er ca. 100,000 Dollars under Udgiftsfiden. Det er en overordentlig let Maade at faa dækket sine Udgifter paa. Jeg vilde kun ønske, at det var lidt ligesigere og reskærpigere fordelt mellem alle Kommuner i Riget, saa at de blot behøvede at bestemme Udgifterne og lade Ministeren approbere Budgetterne og saa kunde faa Understudet til Laans paa Mellemværende med Statskassen, for derefter at faa det estergivet. Ved den Debat, vi havde i Fjor Foraar ved Finansbehandlingen om denne Sag, var det jo trøsteligt at høre, at vi snart vilde faa et Forslag om en Afvikling af Spørgsmaalet, men jeg frygter nu alligevel for, at Torsten vil vinde noget, naar De se Forslaget. De voterede i Fjor 1,000 Kr. som Vidnesbyrd om, at De vilde have denne Sag afviklet. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Minister tager den Tillid, som laa i dette Motum, til Efterretning, og saa tror jeg nok, at jeg tør sige Dem paa Forhaand, hvorledes Sagen, naar Forslaget kommer, vil blive afviklet, nemlig derhen, at Statskassen paatager sig en aarlig Udgift for Vestindien af det Beløb, som har været den hidtil værende Underbalance. Og hvis det nu skulde vinde Tingets Bifald, vilde jeg finde det meget naturligt, at en saadan Lov indeholdt en Slutningsbestemmelse, der eftergav de nuværende 3 Millioner og 6 à 700,000 Kr., hvilket vel sagtens, inden Loven bliver færdig, i Løbet af Samlingen vil blive 4 Millioner Kroner alene paa det Bræt. De udestaaende Fordringer, som jo skulde have været betalte for længe siden, udgjør vel omtrent eller henimod det samme Beløb, saa at vi have omtrent 7 Millioner Kroner staaende derovre. Om vi saa derefter tør vente at faa Rente af disse udestaaende Fordringer og faa dem tilbagebetalt, det lader jeg saa hen. Jeg gør kun denne Bemærkning, for at vi kunne være opmærksomme, og for at ærede Medlemmer maaste kunne stænke Finansministerens provisoriske Styrelse af den Del af Riget, som ikke hører ind under selve Rigsdagens Resort, nogle Timers nærmere Studium. Det gaar der som her. Det er saadan en lille Enklave som Møen. Vilde det ikke have været ret interessant at se, at vi havde 7 Millioner Kroner tilgode hos

Møen. Saaledes plejer man ikke at behandle Landets Børn. Det er slet ikke nogenstunde bevist af den ærede Finansminister, at man ikke kan redde sig der som her tillands: Naar der er Understud, forhøjer man Skatterne. Det har man, saa vidt jeg veed, ikke prøvet derovre; i alt Fald ikke i nogen tilstrækkelig Grad. Jeg har aldrig faaet nogen Overbevisning om, at det ikke lige saa godt kunde lade sig gøre der som i andre Kommuner i Riget. Man er jo nu oppe paa 6--7, ja indtil 10 pCt. i Skat i Njøbenhavn og noget tilsvarende paa Landet. Og dersom man tænker paa, hvad vi maa udrede til Statskassen gennem Told og deslige, og hvad man endvidere maa udrede gennem de forskellige Slags Amts- og Kommunestatter, ja, lad os tage Tienden med, saa tror jeg ikke, at vi her i Riget have det mindre let med Skatter, end de vilde have det i Vestindien, hvis de nødsagedes til at lægge deres Skatter saaledes, at de selv dækkede deres Understud uden at gaa til Finansministerens Naadighed, for ikke at sige Egenraadighed over Statskassen. Der er jo ikke nogen Lov for den Anvendelse, Ministeren gjør af disse Penges. Jeg har altjaa gjort den Bemærkning, mindre af Hensyn til Lovens direkte Indhold end paa Grund af Forbindelsen mellem Statskassen og Kommunal-kassen derovre, og for at der kunde være flere end i Foraaret, der vilde stænke denne Sag indgaaende Overvejelse.

Finansministeren (Estrup): Det ærede Medlem beklagede eller rettere bebrejdede Regeringen, at den til allerhøjeste Stadfæstelse indstillede Budgetter for de Vestindiske Der, der viste en meget betydelig Underbalance, uden ved Siden deraf at kunne paavise Midler til Dækning af Underbalancen i Mærets Løb. Det er meget let at fremkomme med saadanne Bebrejdelser, men jeg tror, at det vilde være meget vanskeligt for det ærede Medlem at paavise, hvorledes det skulde kunne undgaa. Thi hvad enten man stadfæster Budgetterne eller ikke, saa er det givet, at Udgifterne i ethvert Tilfælde de, der have Karakter af Statsudgifter, maa betales. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem, dersom han stod paa min Plads, vilde tage Ansvar for paa sig for at drage Militærstyrken bort fra Den, og det vilde være absolut nødvendigt, dersom der skulde skædes noget, der lignede Balance. Hele Militærstyrken maatte da drages hjem og Politiet og den civile Administration maatte ganske betydelig indskrænktes, for ikke at sige ophøre med det samme, nok sagt alle Funktioner derude